

Màu Hoa Khế

Yêu cho tới chết

Mẹ Ân, người đàn bà có gương mặt lạnh lùng đang ngồi chờ nàng trong quán nước. Tịnh An ngập ngừng bước vào, bà ra dấu bảo ngồi xuống ở chiếc ghế đối diện. Bà không cho Tịnh An có cơ hội nói một lời nào cả. Giọng bà quyết liệt dứt khoát .

- Ân con tôi, Chúa đã chọn con đường cho nó, xin cô hãy để cho nó với con đường tu hành sau này. Đừng tìm nó nữa, vài hôm sau chúng tôi sẽ đi qua Pháp .

Nói xong bà đứng lên bỏ đi sau khi gọi người hầu bàn tính tiền. Tịnh An vẫn ngồi yên trong ghế. Một lúc sau toàn thân hết tê cứng, nước mắt bây giờ mới đổ oà xuống như mưa . Gương mặt của Ân hiện ra nhạt nhoè trước mắt .

Lúc Ân vừa xuất hiện trong lớp học, thì phía dãy bàn của nữ sinh đã phải xầm xì to nhỏ. Nơi con người Ân toát lên một vẻ đẹp thánh thiện, cao quý. Gương mặt hiền lành rất dễ mến. Phía dãy bàn nam sinh hết chỗ ngồi, nên Ân được ngồi ở phía bên nữ sinh. Dãy bàn cuối và ngồi đúng sau lưng của Tịnh An .

Ân học rất giỏi và vì ngồi gần bên nhau, nên chuyện trao đổi bài vở thật thuận tiện. Tình cảm nhẹ nhàng từ đó đã bắt đầu nhen nhúm theo thời gian. Ba năm cùng ngồi ở ghế trung học. Ân đã mê mùi hương tóc mỗi khi Tịnh An cố tình tung ra những lọn tóc dài che lấp cả mặt bàn phía đằng sau. Ân thật rụt rè, không dám đưa tay đụng vào tóc của người con gái, chỉ biết để vở trên đùi mà chép bài. Tịnh An tánh tình nghịch ngợm cứ tìm cách phá đùa con trai ít nói và hay mắc cỡ này .

Rồi có một ngày Ân nhìn sâu vô mắt của nàng .Đôi mắt đã nói hộ muôn ngàn điều .Người cảm giác ra còn rõ ràng hơn khi nhận được một lá thư tình của những đêm mất ngủ nhớ nhung được nắn nót ghi lên từng nét chữ .

Tịnh An đứng lên , bước chân thẩn thờ buồn ngơ trên phố .Tin Ân đã chọn con đường tu hành đã làm nàng choáng váng . Con bệnh của tình yêu đã cướp đi bao nét vui tươi quanh cuộc sống .Nhưng khi lòng lắng xuống thì gương mặt của Ân , thật đúng là gương mặt của một vị chân tu.

Ân đã bỏ người mình yêu để về với Chúa. Là một đứa con ngoan đạo, con đường chọn lựa không phải từ nơi Ân mà từ nơi cha mẹ xếp đặt. Mỗi tình đầu dẫu có đắm đuối tới đâu cũng không qua nổi những câu kinh răn dạy. Ân ôm mỗi tình được giấu kín trong tim theo gia đình rời khỏi Việt Nam.

Tịnh An làm người ở lại, thời gian có tàn phai trên mọi thứ, nhưng đối với nàng, hình bóng của Ân với con đường chọn lựa thiêng liêng của chàng đã để lại trong lòng nàng một sự kính nể sâu xa .

Trôi theo dòng đời, trôi theo mệnh nước. Tịnh An chia tay với người chồng, hiện sống bình yên ở Mỹ cùng với các con thật đầm ấm. Thỉnh thoảng vẫn nghe tin tức từ một người bạn cho biết về Ân bây giờ đã lên ngôi vị đức cha. Mỗi lần nghe thì trái tim hình như cũng chưa yên, mặt hồ lặng lẽ lại bị xao động bởi những bọt sóng ngầm ngầm tưởng đã theo thời gian chìm

sâu hun hút dưới đáy mồ dĩ vãng.

Cho tới một đêm khuya, tiếng phôn reo lên liên tục. Tịnh An nghe xong chói với buồng tay, tin Ân mắc bệnh ung thư đã tới thời kỳ cuối cùng. Người bạn cho biết là Đức cha thiết tha mong gặp lại Tịnh An.

- Đức cha nằm ở lầu 2 phòng 1

Người y tá sau khi chỉ cho Tịnh An rồi bỏ đi. Đưa tay mở cánh cửa phòng. Người đàn ông của 30 năm về trước đang nằm trong đó, người đã mang theo những ngày tháng hoa mộng, mang theo cả linh hồn của nàng. Vẫn gương mặt thánh thiện, ánh mắt dịu dàng như đang nhường lên chờ đợi. Nàng ngồi xuống bên cạnh, nước mắt lại vì chàng mà oà xuống như mưa thêm lần nữa.

Không cần biết chàng bây giờ là ai. Một Đức cha trong giáo hội đức cao trọng vọng. Tịnh An chỉ biết người trước mắt mình bây giờ là Ân. Ân của Tịnh An. Nàng gục đầu lên ngực người mình yêu thương nức nở khóc. Con bệnh đã nán lại không vội vã cướp đi sinh mạng của chàng. Ân huệ nán lại để chờ lời trần trối cuối cùng. Ân mệt nhọc thều thào:

- Cuối cùng em đã đến, 30 năm có biết anh khổ sở biết bao khi đứng giữa em và Chúa ...

Tịnh An đưa tay lên môi Ân che lấp đi lời nói. Hãy để cho em được nhìn Ân. Đừng nói gì thêm nữa, em đã biết và hiểu hết tất cả. Nàng đã ngồi sững sờ với những lá thư Ân gửi bao nhiêu năm qua người bạn tín cẩn của hai người vừa đưa lại cho nàng khi trên đường đi tới nơi đây. Những lá thư đau khổ bị dằn vặt giữa đời và đạo. Người bạn tốt bụng đã giấu kín bởi định mệnh đã không cho họ được sống bên nhau. Thì hãy để cho họ yên vui với con đường đã chọn về sau.

Không gian đang là mùa đông, trong căn phòng ở bệnh viện. Tịnh An vẫn nghiêng đầu trên ngực của Ân, lắng nghe từng hơi thở mỗi lúc mỗi yếu đi.

Bàn tay khô gầy của Ân vuốt nhẹ trên tóc nàng. Cả hai nhắm mắt tìm lại mùi hương của mối tình học trò thuở nào. Tiếng Ân vang vọng mơ hồ hay tiếng Ân đang thu hết làn hơi cạn kiệt ? ..."anh yêu em, yêu cho tới chết !..."

Mẫu Hoa Khế,Dce/09

Nguồn: VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 19 tháng 12 năm 2009